

Jess Rothenberg

*Het rampzalige verhaal
van jou en mij*

♪ *Don't you (forget about me)* ♪

Op een dag overkomt het je gewoon, dat je die ene jongen tegenkomt door wie je echt gegrepen wordt. En dan bedoel ik niet het kleine broertje van je beste vriendin dat je hoofd in de houdgreep neemt. Of het oppasjochie dat je heen te pakken krijgt en zich er dan met handen en voeten aan vastklampt.

Nee, ik heb het hier over iets echt groots. Iets wat je hele leven verandert. Dat je zo gegrepen raakt dat je niet kunt eten, niet kunt slapen, je huiswerk niet af krijgt, niet kunt ophouden met giechelen en niets meer kunt onthouden, behalve zijn glimlach. Denk aan Wesley en Buttercup uit *The Princess Bride*. Harry en Sally. Elizabeth Bennet en Mr. Darcy. Dat je net zo gegrepen raakt als in al je favoriete jarentachtig liedjes, zoals 'Must Have Been Love', 'Take My Breath Away', 'Eternal Flame', die liedjes die je op zaterdagavond uit volle borst meeblèrt met je beste vriendin, met een haarborstel als microfoon.

Dat je net zo gegrepen raakt als je grote zus als die uitgaat met haar vriendje, zoals je in haar dagboek hebt gelezen, en je hoopt en bidt en smeekt dat het jou ook zal overkomen, maar als het dan gebeurt ben je op slag stapelknettergek en verlies je je hele greep op de werkelijkheid en iedere herinnering aan hoe het was voordat hij je leven binnenwandelde en alles overhoopgooide.

Want zo achterbaks is de liefde. Het besluit je als je even de andere kant op kijkt om te checken hoe strak je kont eruit ziet in die nieuwe spijkerbroek. Als je even afgeleid raakt door een toetsweek

of de vraag wie met wie heeft gezoend op de zestiende verjaardag van je beste vriendin of het feit dat je niet de hoofdrol hebt gekregen in de schoolmusical (ik haat je, Maggie Elliot) en nu Assepoester moet spelen, wat zoals bekend lang niet zo'n goeie rol is als de heks.

Tot je op een ochtend ineens wakker wordt en je realiseert Hoe Het Zit: dat een of andere jongen – een jongen die je al je hele leven kent, die je nooit voor je hebt gezien als het vriendje van wie dan ook, een jongen die je niet eens zo'n lekker ding vond, een jongen die een beetje een nerd is en altijd hetzelfde skateboardshirt aan heeft, een jongen die geobsedeerd is door *Lord of the Rings* en de drakentattoo die hij op zijn been wil zodra hij achttien wordt – ineens het Enige is waaraan je kunt denken.

Het punt is dat er totaal niks 'leuks' is aan verliefd worden. Echt niet. De helft van de tijd voel je je alleen maar misselijk en gestoord en zenuwachtig en bang dat het ellendig zal aflopen en je hele leven zal verpesten. En drie keer raden? Dat gebeurt dan.

Ja, oké, hij ruikt fantastisch. En ja, je smelt helemaal weg als hij je welterusten sms't en ja, zijn ogen zijn zoooo blauw. En ja, hij loopt hand in hand met je naar wiskunde en hij begrijpt al je maffe geheimpjes en je moet zo hard om hem lachen dat je cola in zijn bijzijn uit je neus spuit, maar dat vind je niet erg, hoewel dit het meest gênante is wat je ooit is overkomen. En ja, als hij je kust verdwijnt de hele wereld op de achtergrond en staan je gedachten stil en voel je alleen zijn lippen nog maar en maak je je verder nergens meer zorgen om.

En ja, hij zegt dat hij je mooi vindt en ineens bën je ook mooi.

Nieuwsflits: dit hele gedoe is één grote puinhoop en een totale nachtmerrie en straks dondert het allemaal als een kaartenhuis in elkaar en je hebt echt geen idee wat je jezelf op de hals hebt gehaald. Liefde is geen spelletje. Er zijn mensen die hun eigen oren afsnijden vanwege dit soort dingen. Mensen die van de Eiffeltoren springen en hun hele inboedel verkopen en naar Alaska verhuizen om bij de grizzlyberen te gaan wonen en dan worden ze opgevreten en niemand hoort ze schreeuwen om hulp. Ja, je hoort het goed. Verliefd

worden is zo ongeveer net zoiets als levend opgevreten worden door een grizzlybeer.

Geloof mij maar, want ik kan het weten.

Want, o, had ik dat nog niet verteld? Het is mij ook overkomen. Nee, niet dat ik ben opgevreten door een grizzlybeer. Mijn einde was veel, veel erger.

Ik was vijftien toen ik stierf aan een gebroken hart. En mensen, dit is geen sprookje, geen broodje aap. Ik heb het hier over een originele Dood Door Gebroken Hart. Nee, ik heb geen zelfmoord gepleegd. Nee, ik ben niet in hongerstaking gegaan. Ik heb geen longontsteking opgelopen omdat ik à la *Sense and Sensibility* huilend door de regen ben gaan zwerven, hoewel ik best geobsedeerd ben door Kate Winslet. Nee, ik heb het op de ouderwetse manier gedaan. Mijn hart is letterlijk in tweeën gebroken.

Ja, idioot, hè? Ik had ook nooit gedacht dat je daar daadwerkelijk aan kon overlijden. Maar ik ben het levende (nou ja, technisch gesproken niet echt *lévende*) bewijs. Hoewel de meeste mensen mijn plotselinge dood nog steeds wijten aan de hartruis die ik mijn hele leven al had. Hoewel ik nou niet bepaald een zware jeugd heb gehad en altijd kerngezond ben geweest en nooit medicijnen hoefde te slikken of niet mocht sporten of wat dan ook. Eigenlijk was het precies omgekeerd.

Ik was sterk. Energiek. Een beetje een jongensmeisje. Ik werd in de brugklas zelfs al geselecteerd voor het schoonspringteam van mijn school.

Niet dat het wat uitmaakte.

Uiteindelijk is mijn hart toch gebroken.

Ik heette Brie. Yep, net als de kaas. Het is eigenlijk wel grappig, want iedereen nam altijd aan dat mijn ouders gigantische kaasfanaten waren, met een dochter die Brie heette en een zoon die Jack heette, maar ik heette eigenlijk Aubrie en hij Jackson.

Alles ging perfect met me, het jaar voor mijn dood. Ik woonde op de mooiste plek van de hele planeet. Noord-Californië. Een plaatsje dat Half Moon Bay heet, een slaperig kuststadje, knus inge-

nesteld tussen sequoiawouden en de ruige zeekust, vijfenveertig kilometer ten zuiden van San Francisco. Het strand was letterlijk mijn achtertuin.

Ik woonde in een perfect gezin: moeder, vader, Jack en Hamlap (onze hond, een basset).

Ik had perfecte beste vriendinnen: Sadie Russo, Emma Brewer en Tess Hoffman.

En ik had het perfecte vriendje: atletiekkampioen, klassenoudste, lekker ding. Jacob Fischer.

Voordat ik doodging had ik alles. Zelfs nog meer.

Ik was gelukkig.

Maar dat veranderde allemaal op de avond van 4 oktober 2010, de avond dat ik een afgrijselijke, stekende pijn in mijn borst voelde en in elkaar zakte toen ik tegenover Jacob aan tafel zat.

Die avond waarna ik niet meer wakker werd.

Van het ene op het andere moment. Klabam. *Game over*. Ga niet langs Start. Ontvang geen tweehonderd euro. Het einde van een mensenleven.

Mijn leven.

In de eerste paar uur na mijn dood dacht ik geloof ik dat al die jaren van hardlopen en schoonspringen en boomklimmen en in San Francisco van heuvels fietsen op zo goed als illegale snelheden me eindelijk de das om hadden gedaan. Mijn hart was blijkbaar zwakker dan iedereen dacht. Schijnbaar was er toch iets gruwelijk mis met me. Iets wat zelfs mijn vader niet kon voorspellen (en mijn vader is een wereldberoemde cardioloog).

Ik blies mijn laatste adem uit op een maandag. Geen slechte dag van de week om de geest te geven, eigenlijk, omdat iedereen toch al tamelijk chagrijnig wordt zodra de zondagavond aanbreekt. Ik bedoel maar, ik heb in elk geval niemands grote plannen voor vrijdag- of zaterdagavond verpest, toch? Wat ben ik toch attent.

Na een paar dagen begonnen de burens van alles achter te laten op onze stoep. Ovenschotels, quiches, noem maar op. Er was zelfs iemand die een kalkoen neerlegde, helemaal in kerststijl, pas uit de oven en met vulling in zijn kont en alles. Blijkbaar is dat wat men-

sen doen als er ergens iemand doodgaat: een zootje eten voor de deur leggen zodat de rest van het gezin niet vergeet te eten. Alleen jammer dat ze er niet aan dachten dat we allemaal vegetariër waren. Nou ja, behalve Hamlap dan. (Die zal die avond wel goed gegeten hebben.)

Jack wierp zich op als degene die elke dag het stoepje ging controleren, vooral ook omdat Hamlap de neiging had om alles op te vreten wat hij voor zijn plumpe snuffelneus kreeg. Mijn broertje was altijd al goed in dat soort dingen, zoals doen wat hij moest doen zonder dat iemand het hoefde te vragen. Jack was pas acht toen ik stierf en ik geloof niet dat hij begreep waarom ik weg was, maar hij was oud genoeg om te begrijpen dat ik niet meer terug zou komen.

Dat gezicht van hem. Grote groene ogen en donker, golvend haar, net als ik. Hij had zelfs een piepklein kuiltje in zijn linkerwang, totaal schattig als hij de slappe lach kreeg, wat tamelijk vaak gebeurde.

Mijn broertje en ik waren al dikke maatjes sinds het moment dat mijn vader en moeder hem meebrachten uit het ziekenhuis en hij in slaap viel in mijn armen. Daar is een foto van, die op onze koelkast hangt. Hij in een blauw dekontje en met een mutsje op en ik in mijn Scooby Doo-pyjama met mijn haar in twee chaotische vlechtjes. Vanaf die dag waren we de beste vrienden. Gezworen kameraden. Wij waren dat gevoel dat je krijgt van dat Raffi-liedje, *Apples and Bananas*. Hij was de enige die me kon verslaan met Vier Op Een Rij.

Mijn herdenkingsdienst was loodzwaar, uiteraard, maar ik geloof dat het nog het moeilijkste was om Jack zo in het luchtledige te zien staren.

Hij hilde niet. Hij hoefde niet te huilen.

De hele school kwam opdagen. Mevrouw Brenner, mijn hoogblonde lerares Engels, die al sinds mijn zesde tegenover ons woonde, zat naast mijn moeder en hield haar hand vast. Mijn vader had een antracietkleurig jasje aan en droeg de stropdas die ik hem had gegeven voor zijn veertigste verjaardag, een das met roze en paarse

olifantjes. Zijn gezicht stond hard en vermoeid en aan de donkere kringen onder zijn ogen kon ik zien dat hij al dagen niet geslapen had. Hij zat rechts naast mijn moeder met zijn arm om haar heen. Hij hield haar stevig vast, alsof hij bang was om haar los te laten. Alsof ze dan in duizend stukjes uit elkaar zou vallen.

Of hijzelf, misschien.

Ik kon vooral mijn ogen niet van mijn moeder af houden. Hoe strak ze naar een bloemstuk aan de andere kant van de zaal staarde. Haar huid, die er gebarsten uitzag, alsof het verdriet van mijn overlijden in haar poriën was gekropen. De vluchtige geur van haar rozenwaterparfum die in de ruimte tussen ons in hing.

Mam.

Ik keek uit over de menigte en bedacht hoe surrealistisch het aanvoelde om pal voor zo veel mensen te zitten. Om alle details in me op te nemen en me af te vragen waarom zo veel van die lui nauwelijks de moeite namen om me te groeten toen ik nog leefde. Maar nu waren ze er allemaal.

Aaron Wilsey, met wie ik wiskunde had in de brugklas en die zijn huiswerk nooit deed, maar de hele tijd haaien in zijn schrijfblok tekende. Lexi Rhodes, die sinds de eerste dag van de derde klas altijd een dikke laag zwarte eyeliner op had. Mackenzie Carter, die een paar zomers terug helemaal in Jezus was geraakt en daar nooit meer op terug was gekomen. Ik vroeg me af of ze geloofde dat ik nu bij Hem was. Ik vroeg me af of ze dat een troost vond.

Honderden kinderen, vrienden, ouders en leraren bezetten de stoelen van de aula van de middelbare school waar ik net aan de vijfde klas was begonnen. Toen herinnerde ik me ineens dat dit niet de eerste herdenkingsdienst was die ik hier had meegemaakt. Het was de tweede.

De eerste was voor een meisje dat destijds een paar jaar ouder was dan ik. Ze heette Larkin Ramsey en ze was omgekomen bij een brand die was begonnen omdat ze 's nachts een kaars had laten branden in haar slaapkamer. Ik had de laatste twee jaar voor haar dood niet met Larkin gepraat, maar toen we klein waren reden onze gezinnen soms met elkaar mee en zij en ik konden in die tijd be-

hoorlijk goed met elkaar overweg (trampolinespringen in haar achtertuin, skatewedstrijdjes na school, dat soort dingen). Ze had schitterend zwart haar en ze had me geleerd hoe ik mijn haar over mijn hoofd moest vlechten, wat mijn coolfactor in groep zes met minstens negenendertig procent had vergroot.

Maar toen zij in de derde zat en ik in de brugklas, kregen we ruzie over iets sufs wat ik me niet eens meer kan herinneren en toen groeiden we zo'n beetje uit elkaar. Ik ging steeds serieuzer schoonspringen en zij kreeg iets met fotografie en ging steeds meer haar eigen weg. Binnen de kortste keren was haar gezicht gewoon een van de vele gezichten in een drukke schoolgang geworden.

Ik werd er altijd een beetje verdrietig van als ik terugdacht aan de lol die we als kinderen hadden gehad. Maar waarschijnlijk werkt het gewoon zo dat vrienden soms ons leven in en uit glijden als modeaccessoires. Het ene seizoen zijn ze in en voor je het weet zijn ze weer uit.

(Ongeveer net zoals vriendinnetjes, hè, Jacob?)

Ik herinner me de ochtend dat ik het nieuws over Larkin hoorde. Onze coach had het team opgeroepen voor een vroege ochtendtraining en ik kwam net boven water na een sprong, een bijna perfecte schroef van de driemeterplank. Een paar teamgenoten stonden als gekken te fluisteren bij de kleedkamerdeur, dus ik zwom naar ze toe en klom op de kant om te kijken wat er loos was. Ik voelde de adrenaline nog door mijn lichaam pompen toen ik mijn badmuts afdeed en me af begon te drogen.

'Hé, Mo, wat is er?' fluisterde ik. 'Durven de Cyclones niet meer tegen ons uit te komen of zo?'

Haar blik zei duidelijk dat ik er mijlenver naast zat. 'Er is gisteravond brand geweest,' zei ze. 'Er is een meisje uit de vijfde bij omgekomen.'

Ik verstijfde en de handdoek viel uit mijn handen.

'Wie? Wie is er omgekomen?'

Ze legde haar hand op mijn schouder. De andere meisjes keken toe. 'Ze was vroeger een vriendin van je, geloof ik. Larkin Ramsey.'

Ik herinner me hoe mijn maag aanvoelde toen die woorden uit

Morgans mond kwamen. Ik herinner me zelfs de klamme kilte van de waterdruppels die over mijn rug rolden als tranen.

Mijn vroegere vriendin.

Larkin Ramsey.

We waren met het hele gezin naar de herdenkingsbijeenkomst gegaan. Wie had ooit gedacht dat we hier een paar jaar later weer zouden zitten, maar nu voor mij?

Dezelfde witte lampjes waren opgehangen in de zaal en een enorme foto van mijn gezicht – dat ding was minstens drie meter hoog – was midden op het podium geparkeerd. Hij was een halfjaar geleden genomen op Jacks verjaardag. Op die foto had ik een blauwe trui aan over mijn grijze T-shirt met zonnebloemen en mijn haar was half opgestoken met glinsterende blauwe haarspeldjes. Mijn vader moet me even afgeleid hebben met een van die absurd slechte moppen van hem ('Waarom neemt een dom blondje kaas mee naar kantoor? Voor haar computermuis') en ik zat naar hem te lachen toen hij die foto nam. Niet echt mijn favoriete foto van mezelf, maar ik heb in elk geval geen gigantische pukkel op mijn neus en geen etensresten tussen mijn tanden of dat soort gênante toestanden. Toch bleef het raar om mijn enorme gezicht zo voor die hele aula te zien staan met iets van een miljoen ogen erop gericht.

Toen kwam het gedeelte waarbij mensen hun herinneringen kwamen vertellen. Mijn scheikundeleraar, meneer O'Neil, vertelde over die keer dat ik bijna mijn tafel in brand stak toen ik een elektromagneet probeerde te bouwen (onschuldig rekenfoutje) en dat ik altijd de eerste was die zich aanbood als een jongere leerling hulp nodig had met zijn huiswerk.

Mijn schoonspringcoach Trini kwam naar voren met twee teamgenoten van me, Alli en Mo, en vertelde over de laatste wedstrijd van het afgelopen seizoen, toen ik er een extra gehoekte sprong tegenaan gooide die ons team de eerste plaats bezorgde, zodat we ons classificeerden voor de regionale competitie. Alli vertelde dat ik altijd de eerste was die in het water lag en de laatste die eruit kwam. Mo vertelde over mijn weergaloze liefde voor en mijn encyclopedische kennis van alle soorten muziek (maar vooral jaren tachtig),

mijn heftige obsessie voor McFlurry's en hoe ontzettend het team me zou missen.

Mijn lerares Spaans, mevrouw Lopez, uitgedost in een van haar karakteristieke linnen jurken, vertelde iedereen over die keer dat ik een complete episode van *Friends* in het Spaans had vertaald en 'Smelly Cat' (*Gato Maloliente*) zong voor de hele klas. Ze zong een paar regels van het liedje en iedereen moest lachen, zelfs mijn ouders.

Het punt is dat alle verhalen grappig waren. Alle herinneringen waren mooi. Heel even kon je vrij makkelijk vergeten dat dit een herdenkingsdienst was. Het voelde helemaal niet alsof er iemand dood was. Het was niet morbide of deprimerend of luguber. Het was eigenlijk best feestelijk om te horen hoe leuk iedereen me vond. Ik weet nog dat ik het suf van mezelf vond dat ik ertegen op had gezien, dat ik dacht dat het niet mee zou vallen om dit aan te moeten zien. Maar de stemming was luchtig. Alsof er iets te vieren viel. Een feestje.

En dit keer was ik de ster.

Toen stonden Sadie, Emma en Tess op uit hun stoelen. Ik zag ze hand in hand naar het podium lopen. Ze zagen er zo jong uit. Zo levend.

De knappe, tengere, donkerharige Sadie met de stemmingsring die ik haar op haar dertiende verjaardag had gegeven. Emma's blonde haar in een staart, haar ogen opgezet van het huilen. Tess als een orkaan van rood haar en sproeten met een lelie in haar linkerhand.

Mijn lievelingsbloem.

Het was raar om die drie daar te zien staan zonder mij, alsof het universum op de een of andere manier uit balans was geraakt. Onze initialen vormden het woord 'BEST' van 'beste vriendinnen'. Toen we klein waren noemde mijn vader ons het Verschrikkelijke Viertal. Maar nu misten ze hun vierde wiel.

Ze konden niet weten dat ik op het podium toe zat te kijken, luttele meters van ze verwijderd. Wensend dat ik kon zeggen dat alles goed zou komen, al wist ik dat helemaal nog niet zo zeker. Maar de doden kunnen niet praten, zo bleek maar weer eens.

Mijn vriendinnen keken elkaar aan en haalden diep adem. Toen begon Sadie te zingen. Haar stem klonk eenzaam. Prachtig.

I will remember you. Will you remember me?

Don't let your life pass you by. Weep not for the memories.

Haar stem, haar heldere sopraan, stakte een fractie van een seconde bij het woord ‘*memories*’. Toen vielen Emma en Tess in, arm in arm. Mijn drie beste vriendinnen op de hele wereld. Hun hartverscheurende samenzang galmde op in de diepe stilte van de zaal.

O, god.

Ik keek om me heen.

Mijn moeder was aan het huilen en haar lichaam schokte. Mijn vader probeerde zich groot te houden, maar de tranen rolden over zijn wangen. Mijn moeder had haar armen om Jack geslagen. Zijn ogen staarden blanco voor zich uit. Ze begroef haar gezicht in zijn haar. Na die paar eerste regeltjes van dat liedje stortte de hele zaal in. Leraren, vrienden. Leerlingen die ik aardig vond, leerlingen die ik haatte, leerlingen die ik nauwelijks kende. Allemaal in tranen.

Vanwege mij.

Toen zag ik hem. Zijn donkere haar, aan de lange kant, slordig. Zijn stormachtige blauwe ogen, strak op het witte linoleum van de vloer gericht. Het zachte, versleten North Face-jack waar ik zo vaak tegenaan was gekropen. Zijn volmaakte mond. De lippen die ik elf maanden lang dagelijks gekust had. Hij was binnengeslopen door de achteringang van de aula, als een geest. Maar hij was geen geest.

Ik was de geest.

En toen raakte ik het even helemaal kwijt.